

Penge som gæld

Fra Money As Debt-videoen af Paul Grignon. Teksten findes her:

http://paulgrignon.netfirms.com/MoneyasDebt/MoneyasDebt_revised2009TRANSCRIPT.pdf

Oversat 2010-03-27 af [Thomas Wagner Nielsen](#):

Vi står helt uden et permanent pengesystem...

Det er det mest vigtige emne, intelligente personer kan undersøge og tænke over.

Det er så vigtigt, at vores nuværende civilisationen måske bryder sammen, medmindre det bliver forstået vidt og bredt og manglerne afhjælpes meget snart.

~ *Robert H. Hemphill, chef for udlån, Den Amerikanske Centralbank i Atlanta, Georgia (1935)*

Hver eneste gang en bank yder et lån ... skabes ny bankkredit – nye indskud – helt nye penge.

~ *Graham F. Towers, direktør, Den Canadiske Bank, 1934-54*

Den proces, som bankerne laver penge med, er så simpel at sindet bliver frastødt.

~ *John Kenneth Galbraith, økonom*

Tillad mig at udstede og kontrollere en nations penge, og jeg vil være ligeglad med, hvem der laver dens love.

~ *Mayer Anselm Rothschild, bankmand*

To store mysterier dominerer vore liv: Kærlighed og penge.

“Hvad er kærlighed?” er et spørgsmål, der er blevet uendeligt meget udforsket i historier, sange, bøger, film, og på TV.

Men det samme kan IKKE siges om spørgsmålet “Hvad er penge?”

Det er ikke overraskende, at teorien om penge ikke har givet inspiration til en Hollywood-film. Men det blev ikke engang nævnt i de skoler, de fleste af os gik på.

For de fleste af os, fremkalder spørgsmålet “Hvor kommer pengene fra?” et billede af seddelpressen [the mint], der trykker sedler og støber mønter. Penge, tror de fleste af os, bliver skabt af regeringen.

Det er rigtigt nok, men kun et stykke af vejen. Disse værdisymboler af metal og papir, vi normalt opfatter som penge bliver, rigtigt nok, fremstillet af et agentur i den føderale regering kaldet seddelpressen [the mint].

Men langt størstedelen af pengene skabes ikke af seddelpressen. De skabes i store mængder hver dag af private selskaber kendt som banker.

De fleste af os tror på, at bankerne udlåner penge, der er blevet tiltroet dem af indskyderne. Let at forestille sig. Men ikke sandheden.

Faktisk skaber banker de penge, de udlåner, ikke fra bankens egen indtjening, ikke fra deponerede penge, men direkte fra låntagernes løfte om at tilbagebetale.

Til gengæld for långiver's aftale om at udlåne hovedstolen til låntager, pantsætter låntageren jorden til långiver som sikkerhed for betaling af pengene til pant og opfyldelsen af alle låntagers andre løfter og aftaler, som er fastsat i denne pant indtil låntager har udført alle låntagerens forpligtelser i henhold til dette pant.

Låntagerens underskrift på lånets papirer er en forpligtelse til at betale banken lånets størrelse med tillæg af renter, eller, miste huset, bilen eller hvilket som helst aktiv, der blev stillet som sikkerhed. Det er et stort tilsagn fra låntager.

Hvad betyder den samme underskrift, der kræves af banken? Banken får lov til at fremmane lånebeløbet og uden videre skrive det ind på låntagerens konto.

Lyder det langt ude?

Det kan da ikke være rigtigt. Men det er det.

For at demonstrere hvordan dette mirakel af et moderne bankvæsen kom til verden så overvej over denne simple historie:

En kort og bred metaforisk fortælling om bankvirksomhed

Guldsmedens fortælling

En gang på forskellige tidspunkter, blev stort set alt brugt som penge.

Det skulle blot kunne tages med og nok folk skulle have tillid til, at det senere kunne veksles til ting af reel værdi så som mad, tøj og husly. Muslingeskaller, kakaobønner, smukke sten, selv fjer har været brugt som penge.

Guld og sølv var attraktivt, blødt og let at arbejde med, så nogle kulturer blev eksperter i disse metaller. Guldsmedene gjorde handel meget lettere ved at fremstille mønter, standardiserede enheder af disse metaller, hvis vægt og renhed var certificeret.

For at beskytte sit guld havde guldsmeden brug for en boks.

Snart bankede hans medborgere på hans dør, og ønskede at leje plads til at beskytte deres egne mønter og værdigenstande.

Inden længe havde guldsmeden udlejet alle hylder i sin boks og tjente en lille indtægt fra hans boksudlejningsvirksomhed.

Årene gik, og guldsmeden gjorde en klog iagttagelse. Indskyderne kom sjældent ind for at fjerne deres faktiske, fysiske guld, og de kom aldrig ind alle på én gang.

Det var fordi, at tilgodesedlerne, som guldsmeden havde skrevet som kvitteringer for det deponerede guld, blev handlet på markedspladsen, som om de var guld selv.

Disse papirpenge var langt mere praktiske end tunge mønter, og et beløb kunne ganske enkelt noteres, i stedet for møjsommeligt at blive optalt én efter én for hver transaktion.

I mellemtiden havde guldsmeden udviklet en anden forretning. Han udlånte sit guld og krævede renter.

Nå, men efterhånden som bekvemme tilgodeseddelpenge blev accepteret, begyndte låntagere at spørge efter deres lån i form af disse tilgodesedler i stedet for det faktiske metal. Efterhånden som industrien udvidede sig bad flere og flere mennesker guldsmeden om lån.

Dette gav guldsmeden en endnu bedre idé.

Han vidste, at meget få af hans indskydere nogensinde fjernede deres faktiske guld. Så guldsmeden regnede med, at han sagtens kunne slippe af sted med udlån af tilgodesedler på hans indskyderes guld, ud over sit eget.

Så længe lånene blev tilbagebetalt, ville hans indskydere ikke blive klogere, og ikke ringere stillet. Og guldsmeden, nu mere bankmand end håndværker, ville få en langt større gevinst, end han kunne ved blot at udlåne sit eget guld.

I årevis havde guldsmeden i hemmelighed en god indkomst fra renter på alle andres indskud.

Nu en fremstående långiver, voksede han sig støt rigere end sine medborgere og han var stolt af det. Mistanken voksede, om at han brugte sine indskyderes penge. Hans indskydere fandt sammen og truede med at tilbagetrække deres guld, hvis guldsmeden ikke bekendte kulør om sin nyvundne rigdom.

I modsætning til hvad man kunne forvente, viste dette sig ikke at være en katastrofe for guldsmeden. På trods af den dobbelthed der lå i hans ordning, virkede hans idé. Indskyderne havde ikke tabt noget. Alt deres guld var i sikkerhed i guldsmedens boks.

Snarere end at tage deres guld tilbage, krævede indskyderne, at guldsmeden, nu deres bankmand, skar dem en del af kagen ved at betale dem en del af renterne.

Og det var starten af bankvirksomhed. Bankmanden betalte en lav rente på indlån af andre folks penge, som han så lånte ud til en højere rente.

Forskellen dækkede bankens omkostninger til drift og dens fortjeneste. Logikken i dette system var simpel. Og det virkede som en rimelig måde at tilfredsstille efterspørgslen efter kredit på.

Men dette er IKKE den måde, som bankvirksomhed fungerer på i dag.

Vores guldsmed / bankmand var ikke tilfreds med den indkomst, der var tilbage efter at have delt renteindtjeningen med sine indskydere.

Og efterspørgslen efter kredit voksede hurtigt, efterhånden som europæere spredte sig ud over verden. Men hans lån blev begrænset af mængden af guld hans indskydere havde i hans boks.

Det var på dét tidspunkt, han fik en endnu mere modig idé. Da der ikke var én, udover ham selv, der vidste, hvad der rent faktisk var i hans boks, kunne han udlåne tilgodesedler på guld, der ikke engang var der!

Så længe alle indehaverne af tilgodesedler ikke kom hen til boksen på samme tid og krævede virkeligt guld, hvordan ville nogen som helst så finde ud af det?

Denne nye ordning fungerede udmærket, og bankmanden blev meget velhavende på renter betalt på guld, som ikke eksisterede!

Tanken, om at bankmanden bare ville lave penge ud af ingenting, var for uhyrlig til, at man kunne tro på den, så, i lang tid, er tanken ikke forekommet for mennesker.

Men, magten til bare at opfinde penge steg bankmanden til hovedet, som du nok godt kan forestille dig. Med tiden, udløste størrelsen af bankmandens udlån og hans pralende rigdom mistanke én gang til.

Nogle låntagere begyndte at kræve ægte guld i stedet for papirsymboler. Dette startede rygter.

Pludselig dukkede flere velhavende indskydere op for at fjerne deres guld. Spillet var slut!

Et hav af indehavere af tilgodesedler oversvømmede gaden uden for bankens lukkede døre. Ak, bankmanden havde ikke nok guld & sølv til at indløse al papiret, han havde givet dem i hånden.

Dette kaldes et "stormløb på banken", og er, hvad enhver bankmand frygter.

Dette fænomen med et "stormløb på banken" ødelagde enkelte banker og, ikke overraskende, skadede offentlighedens tillid til alle banker.

Det ville have været ligetil at forbyde den praksis med at skabe penge ud af ingenting.

Men de store mængder af kredit, som bankfolkene tilbød, var blevet afgørende for den Europæiske kommercielle udvidelses succes.

Så, i stedet, blev praksis legaliseret og reguleret.

Bankfolkene blev enige om at overholde grænser for mængden af fiktive lånepenge, der kunne udlånes. Grænsen ville stadig være et tal meget større end den faktiske værdi af guld & sølv i boksen. Ganske ofte var forholdet 9 fiktive dollars til 1 faktiske dollar i guld.

Disse forordninger blev håndhævet ved uanmeldte kontrolbesøg.

Det blev også aftalt, at i tilfælde af et stormløb, ville centralbanker støtte lokale banker med nødindsprøjtninger af guld.

Kun hvis der var stormløb på en masse banker samtidig ville bankfolkenes kreditboble briste og systemet brage sammen.

Pengesystemet i dag

I årenes løb er delreservesystemet, og dets integrerede netværk af banker støttet af en centralbank, blevet det dominerende pengesystem i verden. Samtidig er delen af guld, der bakker gældpengene op, støt skrumpet ind til ingenting.

Penges grundlæggende natur har ændret sig.

I fortiden var en papir-dollar faktisk en kvittering, der kunne indløses til en bestemt vægt af guld eller sølv. I dag kan et stykke papir eller en digital dollar kun indløses til et andet stykke papir eller en anden digital dollar.

I fortiden eksisterede privatoprettet bankkredit kun i form af private pengesedler, som folk kunne vælge at afvise, ligesom vi kan vælge at afvise en anden persons private check i dag.

I dag kan privatoprettede banklån lovligt konverteres til "autoriserede" betalingsmidler, dollars, Canadiske dollars og pund udstedt af regeringen, som vi normalt tænker på som penge. Autoriserede betalingsmidler er penge, oprettet ifølge regeringens ordre, eller dekret, og lov om udbudsret erklærer, at borgerne bliver nødt til at acceptere disse autoriserede penge som betaling for gæld, ellers vil domstolene ikke håndhæve kravet.

Så nu er spørgsmålet... hvis regeringerne og bankerne begge bare kan lave penge, hvor mange penge findes der så?

I fortiden var det samlede beløb der fandtes begrænset til de faktiske fysiske mængder af den råvare, der var i brug som penge. For eksempel, for at nye guld- eller sølvpenge kunne fremstilles, skulle mere guld eller sølv findes og graves op af jorden.

I dag bliver pengene bogstaveligt talt skabt som gæld. Nye penge bliver skabt når nogen tager et lån i en bank. Som følge heraf har det samlede beløb, der kan oprettes kun én reel grænse – det samlede niveau for gæld.

Myndighederne opstiller en supplerende lovbestemt grænse for oprettelse af nye penge, ved at håndhæve regler kendt som krav til delreserven.

Væsentlige vilkårlige krav til delreserven varierer fra land til land og med tiden. I fortiden var det almindeligt at kræve, at bankerne havde mindst én dollar i ægte guld i boksen som opbakning af 10 dollars af oprettede gældspenge.

I dag gælder reservekravsforhold ikke længere for forholdet mellem nye penge og deponeret guld, men blot for forholdet mellem nye gældspenge og eksisterende gældspenge indskudt i banken.

I dag består en banks reserver af tre ting: størrelsen af et kontantbeløb udstedt af regeringen, som banken har i sin boks, størrelsen af det lån, den har hos centralbanken, og mængden af allerede eksisterende gældspenge, som er deponeret i banken.

For at illustrere dette på en enkel måde... lad os forestille os, at en ny bank netop er startet op og ikke har nogen indskydere endnu. Investorerne har betalt for bankens infrastruktur og har forsynet den med tilstrækkelig mange kontanter for at imødekomme efterspørgslen på hævnning af kontanter. Typisk vil kontanter i boksen beløbe sig til mindre end én dollar for hver 20 eller 30 dollars, der kunne blive krævet fra banken. Banken er indtrådt i centralbanksystemet, der tillader den nye bank at låne penge fra centralbanken, hvis der er behov for det.

Dørene åbnes og den nye bank glæder sig over sin første kunde, som gerne vil have et lån. Kunden har brug for \$10.000 til at købe en bil for. Efter godkendelsen opretter banken en konto til låntager og skriver ind, at banken skylder låntager \$10.000. Disse \$10.000 bliver ikke taget nogen steder fra. De bliver skabt på stedet. Låntageren hæver ikke pengene i kontanter. I stedet skriver han en check fra sin konto til at købe bil med.

Sælgeren sætter derefter denne nyoprettede \$10.000 check i hendes bank.

I forholdet 9:1, giver dette nye indskud på \$10.000 sælgers bank mulighed for at oprette et nyt lån på \$9.000.

Og hvis de \$9.000 derefter indskydes af en tredjepart, bliver de det juridiske grundlag for en tredje udstedelse af banklån, denne gang for et beløb på \$8.100.

Ligesom en af de russiske dukker, hvor hvert lag indeholder en mindre dukke indeni, indeholder hver ny indskydelse potentiale for et lidt mindre lån i en aftagende række.

Hvis nu de skabte penge, på et hvilket som helst trin, bliver taget ud i kontanter og ikke indskydes i en bank, stopper processen. Det er den uforudsigelige del af mekanismen til skabelsen af penge.

Men mere sandsynligt vil de nye bankkreditpenge på hvert trin indskydes i en bank, og delreserveprocessen kan gentage sig selv igen og igen, indtil næsten 100.000 \$ helt nye banklåns penge er blevet oprettet i banksystemet.

Alle disse nye penge er blevet skabt kun af gæld. Og alle transaktioner er blevet udført med banklån. Ingen af de involverede banker har haft behov for at bruge nogen af kontanterne i deres bokse.

Hvad mere er, i henhold til dette sindrige system, skal bøgerne i hver bank i kæden vise, at banken har 10% mere i indlån, end den har i udlån. Dette giver bankerne et meget reelt incitament til at søge indskud for at være i stand til at yde lån, og understøtter det generelle, men misvisende indtryk at lån kommer ud af indlån.

Men man kan ikke sige, at én bank fik lov til at formere de oprindelige 10.000 \$ bankkredit til 100.000 \$ bankkredit. Dog er banksystemet et lukket kredsløb. Banklån oprettet af én bank bliver et indskud i en anden, og så videre og så videre.

I en teoretisk verden af helt ens udvekslinger, ville bankerne ikke skyldes hinanden noget ved slutningen af dagen, og 10.000 \$ skabt ud af den blå luft som et lån fra den første bank kunne faktisk blive til næsten 100.000 \$ nye udlåns penge i banksystemet.

Hvis det lyder latterligt, så prøv dét her. Faktiske krav til delreserve kan være meget højere end 9:1. For nogle typer af konti er forholdene tyve-til-én og treogtredivet-til-én almindelige.

Der findes også mange undtagelser, hvor INGEN krav til reserven gælder overhovedet!

Så... mens reglerne er komplicerede er den sunde fornufts virkelighed faktisk ganske enkel. Bankerne kan oprette lige så mange penge, som vi kan låne.

Alle ved i deres underbevidsthed, at banker ikke låner penge ud. Når du trækker på din opsparingskonto, fortæller banken dig ikke, at du ikke kan gøre dette, fordi den har lånt pengene ud til en anden.

~ Mark Mansfield, økonom og forfatter

Jeg er bange for, at den almindelige borger ikke gerne vil have at vide, at bankerne kan skabe og skaber pengene... Og de, der kontrollerer nationens kredit styrer regeringers politik og holder folkets skæbne i deres hule hænder

~ Reginald McKenna, tidligere formand for bestyrelsen, Midlands Engelske Bank

På trods af de uendelige præsentationer af optagelser af seddelpressen [the mint], udgør penge oprettet af regeringen typisk mindre end 5% af pengene i omløb. Mere end 95% af alle de penge, der findes i dag blev skabt af en person, som underskrev et løfte om gæld til en bank. Hvad mere er, disse banklåns penge skabes og ødelægges i store mængder hver dag, efterhånden som nye lån bliver givet og gamle tilbagebetalt.

Bankerne kan kun udøve dette pengesystem med aktiv deltagelse af regeringen.

For det første, vedtager regeringer love om lovlige betalingsmidler for at få os til at bruge den nationalt autoriserede valuta.

For det andet, tillader regeringer privat bankkredit at blive udbetalt i denne regeringsvaluta.

For det tredje håndhæver regeringens domstole gæld.

Og endelig, vedtager regeringer regler til beskyttelse af pengesystemets funktioner og troværdighed overfor offentligheden, mens den intet gør for at informere offentligheden om, hvor penge i virkeligheden kommer fra.

Den enkle sandhed

Den enkle sandhed er, at når vi underskriver på den stiplede linje for at tage et såkaldt lån eller realkreditlån, er vores underskrevne løfte om betaling, støttet af de aktiver, vi forpligter os til at miste, skulle vi afstå fra at betale, den eneste ting af reel værdi, der er involveret i transaktionen.

For enhver, der mener, at vi vil opfylde vores løfte, er den låneaftale eller det realkreditlån nu et bærbart, udskifteligt og salgbart stykke papir. Det er et gældsbevis. Det repræsenterer værdi og er derfor en form for penge. Disse penge veksler låntager til bankens såkaldte lån.

Nu betyder et lån i den virkelige verden, at långiver er nødt til at have noget at låne ud. Hvis du har brug for en hammer, vil mit udlån af et løfte til dig om at levere en hammer, jeg ikke har, ikke være til megen hjælp.

Men i pengenes kunstige verden, er en banks løfte om at betale penge, den ikke har, tilladt som værende penge, og vi accepterer det som sådan.

Således er vores nationalt cirkulerende medie nu prissat af lånetransaktioner i banker, der udlåner, ikke penge, men løfter om at levere penge, de ikke har.

- Irving Fisher, økonom og forfatter

Når låntager underskriver løftet om gæld, så udligner banken transaktionen ved at skabe, med nogle få tastetryk på en computer, en matchende bankens gæld overfor låntager. Fra låntagerens synspunkt bliver denne til "lånepenge" på hans eller hendes konto, og fordi regeringen tillader at denne bankens gæld overfor låntageren bliver omdannet til statslige autoriserede betalingsmidler, bliver alle nødt til at acceptere dem som penge.

Igen er den grundlæggende sandhed meget enkel. Uden dokumentet som låntager underskrev, ville bankmanden intet have at låne ud!

Har du nogensinde undret dig over, hvordan vi alle ... regeringer, koncerner, små virksomheder og familier alle kan sidde i gæld på samme tid og for det astronomiske beløb? Har du nogensinde sat spørgsmålstegn ved, hvordan der kan være så mange penge derude til at låne? Nu ved du det. Det er der ikke.

Banker låner ikke penge ud. De skaber dem simpelthen ud af gæld. Og, eftersom gæld potentielt er ubegrænset, så er udbuddet af penge det også.

Og, som det viser sig ... er den modsatte situation også sand.

Ingen gæld, ingen penge

Er det ikke forbavsende, at på trods af den utrolige rigdom af ressourcer, innovation og produktivitet, der omgiver os, står næsten os alle sammen, fra regeringer til virksomheder til enkeltpersoner, stærkt i gæld til bankfolk!

Hvis blot folk ville stoppe op og tænke – Hvordan kan det være? Hvordan kan det være, at de mennesker, der faktisk producerer al den reelle velstand i verden står i gæld til dem, der blot udlåner de penge, der repræsenterer den rigdom?!!!

Endnu mere forbløffende er, at når vi indser, at penge virkelig er GÆLD, indser vi, at hvis der ingen gæld var, ville der ikke være nogen penge!!!

Det er, hvad vores pengesystem er. Hvis der ikke var nogen gæld i vores pengesystem, ville der ikke være nogen penge.

~ Marriner S. Eccles, formand for bestyrelsen i bestyrelsen for Den Føderale Reserve

Hvis dette er nyt for dig, er du ikke alene.

De fleste mennesker forestiller sig, at hvis al gæld er betalt ud, ville økonomiens tilstand forbedres. Det er sikkert rigtigt på et individuelt niveau. Ligesom vi har flere penge til rådighed, når vores afbetalinger på lån er færdige, tror vi, at hvis alle var ude af gæld, ville der være flere penge at bruge generelt. Men sandheden er det stik modsatte. Der ville ikke være nogen penge overhovedet!

Sådan ser det ud. Vi er helt afhængige af løbende fornyede banklån for at penge kan eksistere. Ingen lån, ingen penge – hvilket er, hvad der skete under Den Store Depression, da pengeforsyningen faldt drastisk, efterhånden som forsyningen af lån tørrede ud.

Dette er en svimlende tanke. Vi er helt afhængige af de kommercielle banker. Nogen er nødt til låne hver eneste dollar, vi har i omløb, kontant eller kredit. Hvis bankerne skaber omfattende syntetiske penge, er vi velstående; hvis ikke, sulter vi. Vi står helt uden et permanent pengesystem.

Når man får en komplet forståelse af billedet, er den tragiske absurditet af vores håbløse situation næsten utrolig, men sådan er det.

~ Robert H. Hemphill, chef for udlån i Den Amerikanske Centralbank i Atlanta, Georgia

Evig gæld

Og det er ikke alt. Banker skaber kun hovedstolens beløb. De skaber ikke pengene til at betale renterne med. Hvor er det meningen, de skal komme fra?

Det eneste sted låntagere kan gå hen for at få pengene til at betale renter med, er den generelle økonomis samlede pengeforsyning. Men næsten hele den overordnede pengeforsyning er blevet skabt nøjagtig på samme måde – som banklån, der skal betales tilbage med mere end der blev skabt!

Så overalt er der andre låntagere i samme situation, som febrilsk forsøger at få fat i de penge, de skal betale tilbage, både hovedstol og renter fra en samlet pulje penge, der kun indeholder hovedstolen.

Det er klart umuligt for alle at betale tilbage hovedstolen plus renter, medmindre hver en øre af renterne, som långiverne tager ind bliver genbrugt tilbage til dem, der har brug for disse penge til at foretage deres betalinger.

Det betyder, at renteindtægter skal bruges 100% således at låntagere kan tjene disse kroner gentagne gange. Selv om meget BLIVER brugt som renter til indskyderne, driftsudgifter og udbytter, bliver nogle af renteindtægterne til nye lån med renter, eller investeringer, og skaber yderligere efterspørgsel på penge og en ultimative mangel på gældfri penge til rådighed for låntagerne, som de kan tjene.

Det store problem her er, at for langsigtede lån, såsom realkreditlån, og den offentlige gæld, er den samlede rente langt større end hovedstolen, så medmindre en masse ekstra penge bliver oprettet for at betale renterne, betyder det en meget stor andel af tvangsauktioner, og en ikke-fungerende økonomi.

For at opretholde et funktionelt samfund bliver forekomsten af overtaget pant til eje nødt til være lav. Og så, for at opnå dette, bliver vi nødt til at skabe flere og flere nye gældspenge til at opfylde nutidens krav om penge til at tjene den tidligere gæld. Men selvfølgelig gør det den samlede gæld større. Og det betyder at mere rente i sidste ende skal betales, hvilket resulterer i en stadigt eskalerende og uundgåelig spiral med voksende gældsætning.

Det er kun tidsforskellen mellem skabelsen af penge som nye lån og deres tilbagebetaling, der holder den generelle mangel på penge fra at indhente og ruinere hele systemet. Men efterhånden som bankernes umættelig kreditmonster bliver større og større, bliver behovet, for at skabe flere og flere gældspenge til at fodre det med, stadig mere påtrængende.

Hvorfor er rentesatserne så lave? Hvorfor får vi uopfordrede kreditkort med posten? Hvorfor bruger den amerikanske regering penge hurtigere end nogensinde? Kunne det være for at afværge et kollaps af hele pengesystemet?

Den rationelle person bliver nødt til at spørge: Kan det virkelig blive ved for evigt? Er et sammenbrud ikke uundgåeligt?

En ting der er værd at indse, om vores banksystem med delreserve er, at som et barns stole-leg – så længe musikken spiller, er der ingen tabere.

~ Andrew Gause, pengehistoriker, Pengenes Hemmelige Verden, 1996

Penge letter produktion og handel. Efterhånden som pengeforsyningen øges, bliver pengene bare øget medmindre omfanget af produktion og handel i den virkelige verden vokser med samme beløb.

Læg hertil den erkendelse, at når vi hører, at økonomien vokser med 3% om året, lyder det som en konstant rate. Men det er det ikke. Dette års 3% udgør flere reelle varer og tjenesteydelser end sidste års 3%, fordi det er 3% af den nye total. I stedet for en lige linje, som naturligt visualiseres fra ordene, er det virkelig en eksponentiel kurve, der bliver stejlere og stejlere.

Den største svaghed ved den menneskelige race er vores manglende evne til at forstå den eksponentielle funktion.

~ Albert A. Bartlett, fysiker

Problemet er naturligvis, at evig vækst i den virkelige økonomi kræver konstant eskalerende brug af den virkelige verdens ressourcer og energi. Flere og flere ting bliver hvert år nødt til at gå fra at være naturlige ressourcer til at være skrald... for evigt, bare for at forhindre dette system i at bryde sammen!

Enhver der mener, at eksponentiel vækst kan fortsætte i al evighed i en begrænset verden, er enten galning eller økonom.

- Kenneth Boulding, økonom

Hvad kan vi gøre ved denne ligefrem skræmmende situation?

For det første har vi brug for et meget anderledes pengekoncept.

Det er tid til, at flere folk stillede sig selv og deres regeringer fire enkle spørgsmål.

Rundt om i verden, låner regeringerne penge til en vis rente, af private banker. Regeringsgæld er en væsentlig del af den samlede gæld og at passe den gæld tager en stor bid af vores skatter.

Nu ved vi, at bankerne blot opretter de penge, de låner ud... og at regeringer har givet dem tilladelse til at gøre dette.

1. Så det første spørgsmål er... hvorfor vælger regeringerne at låne penge af private banker til en vis rente, når regeringen selv ville kunne skabe alle de rentefrie penge, den har brug for?
2. Og det andet store spørgsmål er: Hvorfor overhovedet skabe penge som gæld? Hvorfor ikke skabe penge der cirkulerer permanent og ikke behøver at blive genlånt for evigt til en rente for at kunne eksistere?
3. Det tredje spørgsmål: Hvordan kan et pengesystem, der kun kan fungere med konstant accelererende vækst bruges til at opbygge en bæredygtig økonomi? Er det ikke logisk, at konstant accelererende vækst og bæredygtighed er uforeneligt?

4. Og til sidst: Hvad er det ved vores nuværende system, der gør det helt afhængig af evig vækst? Hvad skal ændres for at tillade oprettelsen af en bæredygtig økonomi?

Åger

På et tidspunkt blev opkrævning af renter på et lån kaldet for åger og var underlagt strenge straffe, herunder døden. Enhver større religion forbød åger.

De fleste af de fremførte argumenter imod praksis var moralske. Det blev fastslået, at penges eneste legitime formål var at lette udvekslingen af virkelige varer og tjenesteydelser. Enhver form for at lave penge ud fra blot det at have penge, blev betragtet som en parasits eller en tyvs handling.

Men efterhånden som handlens kreditbehov steg, veg de moralske argumenter til sidst for argumentet om, at udlån indebærer risiko og tab af mulighed for långiveren og derfor er forsøget på at opnå en fortjeneste på udlån berettiget.

I dag virker disse begreber løjerlige. I dag bliver tanken om at tjene penge på penge afholdt som idealet at stræbe efter. Hvorfor arbejde, når du kan få dine penge til at arbejde for dig?

Men, i forsøget på at forestille sig en bæredygtig fremtid, står det meget klart, at opkrævningen af rente, både er et moralsk og et praktisk problem.

Forestil dig et samfund og en økonomi, der kan holde i århundreder, for i stedet for at plyndre sine hovedlagre af energi, begrænser det sig til nutidens indkomst. Ikke mere træ bliver fældet end der vokser i samme periode. Al energi er vedvarende energikilder: sol, tyngde, geotermisk energi, magnetisk og hvad vi ellers opdager. Dette samfund lever inden for rammerne af sine ikke-fornyelige ressourcer ved at genbruge og genanvende alt. Og befolkningen erstatter blot sig selv.

Et sådant samfund ville aldrig kunne fungere ved hjælp af et pengesystem aldeles afhængigt af konstant accelererende vækst. En stabil økonomi ville få brug for en pengeforsyning, der i det mindste er i stand til at forblive stabil uden at bryde sammen.

Lad os sige det samlede volumen af denne stabile pengeforsyning er repræsenteret af en stor cirkel. Lad os også forestille os, at pengeudlånere faktisk skal have eksisterende penge til at låne ud. Hvis nogle mennesker indenfor denne pengeforsyning systematisk begynder at udlåne penge til en vis rente, vil deres andel af pengeforsyningen vokse. Hvis de løbende genudlåner alle deres penge til en vis rente, der bliver betalt tilbage, hvad er så det uundgåelige resultatet?

Uanset om det er guld, autoriserede penge eller gældspenge betyder det ikke noget. Pengeudlånerne vil ende op med ALLE pengene! Og efter tvangsauktionerne og konkurserne alle er indsendt, vil de også få alle de faste ejendomme!

Kun hvis udbyttet af at udlåne til en vis rente blev ligeligt fordelt blandt befolkningen, ville dette centrale problem være løst. Hård beskatning af bankens overskud kunne muligvis opfylde dette mål. Men hvorfor ville bankerne så ønske at blive i branchen?

Hvis vi nogensinde kunne gøre os fri af den nuværende situation, kunne vi forestille os en bank køre som en almennyttig service til samfundet, der udbetaler sin renteindtjening som et almindeligt borgerudbytte, eller udlån uden opkrævning af renter overhovedet.

Jeg har endnu aldrig haft nogen, der kunne, ved hjælp af logik og fornuft, retfærdiggøre at den føderale regering lånte brugen af sine egne penge... Jeg tror, den tid vil komme, hvor folk vil kræve, at dette ændres. Jeg tror, at tiden vil komme i dette land, når de rent faktisk vil bebrejde dig og mig og alle andre, som står i forbindelse med Kongressen for at sidde med hænderne i lommen og tillade sådan et idiotisk system at fortsætte.

~ Wright Patman, kongresmedlem (1928-1975) formand for Husets Bankudvalg (1963-1975)

At ændre systemet

Hvis det er den grundlæggende karakter af systemet, der forårsager problemerne, kan det at fikle med systemet aldrig løse problemerne. Selve systemet skal udskiftes.

Mange pengekritikere efterspørger en tilbagevenden til guldbaserede penge, og hævder at guld har en lang fortid med pålidelighed. De ignorerer de mange svindelnumre, der kan laves med guld: Barbering af mønter, forringelse af metallet, opkøb af markedet, der alle blev rigeligt praktiseret i det gamle Rom og bidrog til dets fald.

Nogle går ind for sølv, fordi der er mere af det end guld, og derfor er det vanskeligere at opkøbe.

Mange sætter spørgsmålstegn ved behovet for overhovedet at bringe ædle metaller tilbage. Ingen ønsker at gå tilbage til at slæbe tunge sække af mønter med på indkøb. Papir-, digitale, plastik- eller mere sandsynligt biometriske ID- penge ville med sikkerhed være det rigtige medie for handel, med det samme potentiale til at skabe ubegrænsede gældspenge, som vi har nu. Udover det, hvis guld igen blev det eneste lovlige pengegrundlag, ville de, der ingen guld har, pludselig ikke have nogen penge!

Andre fortalere for en pengereform har konkluderet, at grådighed og uærlighed er de vigtigste problemer, og at der kan findes bedre måder at skabe et ærligt og rimeligt pengesystem end at gå tilbage til sølv eller guld.

Opfindsomme hoveder har foreslået en række alternative måder at lave penge på. Mange private byttehandelssystemer skaber penge som gæld meget ligesom bankerne gør, men det sker åbent og uden at opkræve rente. Et eksempel er et byttehandelssystem, hvor gælden er udtrykt som løfter om arbejdstid, hvor alt arbejde værdiansættes ens til et dollartal, som derefter tillader timer at blive ligestillet med dollarprisen af varer.

Denne form for pengesystem kan sættes op af alle, der kan udtænke en måde at klare det regnskabsmæssige på og finde villige og troværdige deltagere. Oprettelse af et lokalt byttehandelspengesystem, selv om det kun var lidt udbredt nu, ville være en klog beredskabsplan for ethvert samfund.

Pengereform, ligesom valgreformer, er et stort emne, og et der kræver vilje til at ændre og til at tænke uden for boksen. Pengereform, igen ligesom valgreform, sker ikke på nogen let måde, fordi de enormt magtfulde interesser, som drager fordel af det eksisterende system, vil gøre deres yderste for at opretholde deres fordel.

Nu, hvor vi har set, at penge bare er en idé, og at penge i virkeligheden kan være, hvad end vi gør det til; så er her et meget simpelt alternativt pengekoncept, der er værd at overveje. Denne model er baseret på systemer, der tidligere har fungeret, i England og Amerika, systemer, der blev undermineret, og ødelagt af guldsmeds-bankfolk og deres delreserve-system.

For at skabe en økonomi baseret på permanente, rentefrie penge, kunne pengene blot blive oprettet og brugt i økonomien af regeringen, helst på langtidsholdbar infrastruktur, som letter økonomien, såsom veje, jernbaner, broer, havne, og offentlige markeder.

Disse penge vil ikke blive oprettet som gæld. De ville blive skabt som værdi, den værdi værende i form af, hvad end de blev brugt på. Hvis disse nye penge fremmede en proportional stigning i handelen, der kræver deres brug, ville det ikke medføre nogen inflation overhovedet.

Hvis de offentlige udgifter var årsag til inflation, ville der være to handlemuligheder tilgængelige.

Inflationen svarer i realiteten til en flad skat på penge. Uanset om pengene falder 20% i værdi eller regeringen tager 20% af vores penge væk fra os, er indvirkningen på vores købekraft den samme. Set på den måde, kan inflationen i stedet for beskatning være politisk acceptabelt, hvis den bruges fornuftigt og holdes indenfor rammerne.

Ellers kan regeringen vælge at bekæmpe inflation ved at indsamle skattekrone, som den så tager ud af brug, hvilket mindsker pengemængden og genopretter dens værdi.

For at kontrollere deflation, der er fænomenet med faldende lønninger og priser, ville regeringen simpelthen bruge flere penge, der så ville opstå.

Uden nogen konkurrerende private oprettelser af gældspenge, ville regeringer have en mere effektiv kontrol af deres nations pengemængde. Offentligheden ville vide, hvem der havde skylden, hvis noget gik galt. Regeringer ville rejse sig eller falde alt efter deres evne til at bevare værdien af penge.

Regeringen ville primært leve af skatter, som den gør nu, men skattekrone ville række meget, meget længere, da ingen af dem ville være påkrævede for at betale renter til private banker. Der kunne ikke være nogen national gæld, hvis den føderale regering simpelthen skabte de penge, den havde behov for. Vores evige kollektive trældom under pengeinstitutterne gennem rentebetalinger på den offentlige gæld ville være umulig.

Penge er en ny form for slaveri, og adskiller sig kun fra den gamle ved det faktum, at de er upersonlige, at der ikke er noget menneskeligt forhold mellem herre og slave.

~ Leo Tolstoy

Den usynlige magt

Ingen er mere slave end dem, der fejlagtigt tror, de er frie.”

~ Goethe

Det, vi har lært at tro på, er demokrati og frihed, der i virkeligheden er blevet en genial og usynlig form for økonomisk diktatur. Så længe hele vores samfund forbliver aldeles afhængigt af banklån til dets pengeforsyning, vil bankfolkene være i stand til at træffe beslutningerne om, hvem der får de penge, de har brug for, og hvem der ikke gør.

Det moderne banksystem fremstiller penge ud af ingenting. Processen er måske den mest forbløffende tryllekunst, der nogensinde er blevet opfundet. Bankvirksomhed blev undfanget i lastens hule og født i synd. Bankfolkene ejer Jorden. Tag den fra dem, men lad dem beholde magten til at skabe penge, og med et pennestrøg vil de skabe nok penge til at købe den tilbage igen...
Tag denne store magt væk fra dem, og alle store formuer, som min, vil forsvinde, og de burde forsvinde, for så ville det være en bedre og lykkeligere verden at leve i. Men hvis I ønsker at fortsætte med at være slaver af bankerne og betale udgifterne til jeres eget slaveri, så lad bankfolk fortsætte med at skabe penge og kontrollere kredit.

~ Ridder Josiah Stamp, direktør for Den Engelske Bank [Bank of England] 1928-1941
(siges at være den 2. rigeste mand i Storbritannien på det tidspunkt)

Kun få mennesker er i dag klar over, at USA's historie siden revolutionen i 1776 har været, i store dele, historien om en storslået kamp for komme fri og forblive fri af kontrol fra Europas internationale banker. Denne kamp blev endeligt tabt i 1913, da præsident Woodrow Wilson underskrev Loven om den føderale reserve [Federal Reserve Act], så den trådte i kraft, og gav det internationale bankkartel ansvaret for at skabe Amerikas penge.

Gennem tiderne har listige mænds planer omvendt penge til deres forbryderiske formål. Penge, der begynder med private virksomheder, som et middel til at undslippe begrænsningen af byttehandel, udviklede sig snart til at kunne udnytte den ærlige handelsmand, som i et forsøg på at beskytte sig selv, henvendte sig til regeringen for at få beskyttelse, blot for at opleve, at nu havde han to tyve, den private pengeudveksler og den politiske plyndrer arbejdende hånd i hånd mod ham. Ved denne kombination vandt pengeudveksleren den politiske sanktions prestige gennem lovgivningsmæssig licens, og staten sikrede sig en vildledende enhed til at lægge skatter på borgerskabet med (ved hjælp af den skjulte skat kaldet inflation). Det var og fortsætter med at være en ond alliance.

~ E.C. Reigel (1879-1953) pengeteoretiker & forbrugerforsvarer

Dette systems magt er dybt forankret. Det er uddannelsernes og mediernes tavshed om emnet også. For år siden, adspurgte en canadisk vicepremiereminister uformelt snesevis af ikke-økonomer, både højtuddannede fagfolk og mennesker med sund fornuft på gaden og fandt, at ikke én af dem havde en præcis forståelse af, hvordan der skabes penge. Faktisk er det nok sikkert at sige, at de fleste mennesker, herunder den forreste linje af ansatte i banker, aldrig har skænket området et øjeblik tanke.

Har du?

Al nød, forvirring og angst i Amerika opstår, ikke på grund af fejl i Forfatningen eller Forbundet, ikke på grund af ønsker om ære eller dyd, så meget som på grund af ligefrem uvidenhed om møntens, kredittens og omløbets natur.

~ John Adams, grundlægger af den amerikanske forfatning

Det moderne system med penge som gæld blev født for lidt over tre hundrede år siden, da den første Engelske Bank [Bank of England] blev oprettet med et kongeligt rettighedsbrev til deludlåning af guldtilgodesedler i et beskedent forhold 2:1.

Dette beskedne forhold var kun den berømte fod i døren. Systemet findes nu i hele verden, skaber næsten ubegrænsede mængder af penge ud af den blå luft, og holder næsten alle på planeten lænket til en uendeligt voksende gæld, der ALDRIG kan betales af.

Kunne det alt sammen være sket ved et uheld? Eller er det en sammensværgelse? Det er klart, at noget meget STORT er på spil her.

Hvem der end styrer mængden af penge i vores land er absolut mester i alle industrier og handler... og når du indser, at hele systemet meget let kan kontrolleres, på en eller anden måde, af nogle få magtfulde mænd i toppen, vil du ikke behøve at få at vide, hvordan perioder med inflation og depression opstår.

~ James A. Garfield, myrdet præsident for Amerikas Forenede Stater

Regeringen burde skabe, udstede og formidle al den valuta og kredit, der er nødvendig for at tilfredsstille regeringens købekraft og forbrugernes købekraft. Ved vedtagelsen af disse principper, vil skatteyderne spare enorme summer på renter. Det privilegium, at skabe og udstede penge, er ikke kun regeringens øverste privilegium, men det er regeringens største kreative mulighed.

~ Abraham Lincoln, myrdet præsident for Amerikas Forenede Stater

Indtil kontrollen med udstedelse af penge og kredit bliver bragt tilbage til regeringen og anerkendt som dens mest iøjnefaldende og hellige ansvar, er al snak om parlamentets suverænitet og demokrati tomgang og forgæves... Når en nation først giver afkald på kontrollen af sin kredit, har det ingen betydning, hvem der laver nationens love... Hvis åger én gang får kontrollen, vil det ødelægge enhver nation.

~ William Lyon Mackenzie King, Canadas premierminister, som nationaliserede Den Canadiske Bank [Bank of Canada]

I mere end et århundrede har ideologiske ekstremister i begge ender af det politiske spektrum kastet sig over meget omtalte hændelser for at angribe Rockefeller-familien for den urimelige indflydelse, som de påstår, at vi udøver på amerikanske politiske og økonomiske institutioner.

Nogle mener endda, vi er en del af en hemmelig klike, der arbejder mod De Forenede Staters bedste interesser, som karakteriserer min familie og mig som "internationalister" og for at rotte os sammen med andre rundt omkring verden for at bygge en mere integreret global politisk og økonomisk struktur – én verden, om du vil. Hvis dét er anklagen, erklærer jeg mig skyldig, og jeg er stolt af det.

~ David Rockefeller, den internationale bankmands erindringer (2002) s. 405

Kun de små hemmeligheder skal beskyttes.
De store holdes hemmelige af offentlighedens skepsis.

~ Marshall McLuhan, medie-”guru”